

3.4.2022, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Dopomoz mi, Bože, k právu, ujmí se mého sporu, dej mi vyváznout před bezbožným pronárodem, před člověkem záludným a podlým! Tys přece moje zástita, Bože. Proč zanevřel jsi na mě, proč stále mám chodit zármutkem sklíčen v sevření nepřítele? (Ž 43, 1–2) Amen

PÍSEŇ 623 Důvěřuj se,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, dobrý Otče náš všech, přejeme si navzájem dobré ráno a spolu tebe chválíme za dar nového dne. Je to vždy zázrak. Děkujeme ti za den, za světlo, dešť, hory, kopce, doliny, údolí. Děkujeme za místa, která máme rádi, kde žijeme nebo kam občas přijíždíme. Myslíme také na to, co jsme s tvou pomocí překonali, zvládli, čím jsi nás provedl; na hory obtíží, přes které jsi nás přenesl, na údolí stínů, ze kterých jsme se dostali ven. Vracíme se k tobě někdy oklikou, zakopáváme, děláme věci hloupě nebo špatně, odpusť nám. Měj s námi trpělivost. Důvěřujeme, že budeš s námi pořád. V tom hezkém i těžkém. A nakonec i ve smrti, že nás přijmeš úplně. Ve svůj klín, do své náruče. Do místa, kde nejsou slepé cesty a nejistota.

V tomto postním čase prosíme o provázení, oživení i usměrnění tvým Duchem svatým. O to prosíme skrze našeho Pána, Ježíše Krista. Amen

1. ČTENÍ Ž 23, 1-4

PÍSEŇ 672 Dej nám moudrost

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, Spasiteli náš a Dárce života. Ty jsi vydal sám sebe na smrt, abychom my měli život. Vzal jsi na sebe naše nemoci, abychom byli uzdraveni. Prosíme, otvírej nám ústa, ať o tvém zachraňujícím činu vyprávíme dál. Veď nás k těm, kdo potřebují naši pomoc. Tobě předkládáme nemocné a umírající, bezmocné a odkázané na druhé. Prosíme, provázej je v těžkých chvílích. Posiluj také ty, kdo se o ně starají a zmírňují jejich trápení. Tobě předkládáme ty, pro které je Bůh mrtev. Dej jim poznat svou oživující moc, dej jim zakusit své proměňující působení. Tobě předkládáme všechny, kdo mají v rukou moc a zbraně. Prosíme, naplňuj je moudrostí a úctou k ceně lidského života. Tobě předkládáme celou tvou církev. Prosíme, působ v ní svým Duchem, aby o tobě vydávala věrohodné svědectví. Ať se stává místem, z něhož proudí naděje do celého světa. Buď při nás, když ve tvém jménu společně prosíme Boha: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, pak vaše tělo sice podléhá smrti, protože jste zhřešili, ale Duch dává život, protože jste ospravedlněni. Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá. (Ř 8,8–11)

POŽEHNÁNÍ A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen

PÍSEŇ 685 I když se rozcházíme

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) J 11, 38-44

Ježíš, znovu rozhorlen, přichází k hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Zvedněte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu řekla: „Pane, už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, budeš-li věřit?“ Zvedli tedy kámen. Ježíš pohlédl vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, žeš mě vyslyšel. Věděl jsem sice, že mě vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Když to řekl, zvolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ Zemřelý vyšel, měl plátnem svázaný ruce i nohy a tvář zahalenu šátkem. Ježíš jim řekl: „Rozvažte ho a nechte odejít!“

Kdo věří, uvidí Boží slávu. Ale ne až po smrti, ale už teď, bude-li věřit. Jak se dělá Boží sláva, víme asi všichni, stačí plné kostely, houf zpívajících hlasů a pronikavé kázání. Ale jak se dělá víra, v tom si tak jisti už nejsme. Víra ve vzkříšeného Krista, víra ve vzkříšení z mrtvých, víra v to, že smrtí život nekončí. Jak se to dělá, ne, aby někdo uvěřil, ale víra jako taková. Ježíš přichází k hrobu, víru hledá na hřbitově, kde taky jinde, vždyť i zde kolik lidí jde rovnou na hřbitov a kostelu se obloukem vyhne. Proč taky ne, vždyť na hřbitově hledají své předky, co hledat v kostele?

Tím hrobem byla jeskyně a na ní ležel kámen. Jakoby hrobka a Ježíš poručil: Zvedněte ten kámen, odvalte ho. Sestra zemřelého Marta mu oponuje: Ale už v rozkladu čtvrtý den, co tam chceš vidět a proč ho chceš vidět. A Ježíš na to: Věříš-li, uvidíš Boží slávu.

Co má Boží sláva společného se zemřelým člověkem, nevíme, snad nic a snad všechno. Ježíš však upozorňuje ještě na něco jiného, budeš-li věřit, uvidíš Boží slávu. Zvedli tedy kámen. Ježíš pohlédl vzhůru a poděkoval za to Pánu Bohu. Řekl: Otče, děkuji ti, žeš mě vyslyšel, že ses mě zastal. Věděl jsem sice, že mě vždycky slyšíš a že jsi mi nablízku, ale řekl jsem to i kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že jsi mě poslal. A je to tady, víra je o tom, že člověk věří, že Ježíše posílá sám Bůh. To nám sice lidi do kostela nevrátí, ale proč bychom aspoň na chvíli nemohli věřit nejen v Boží existenci, ale v Krista, kterého poslal sám Bůh a proč by se ten Kristus nemohl stát i součástí našich životů, když jím je kdeco jiného?

A když to řekl, zvolal mocným hlasem: Lazare, pojď ven. Křičí na mrtvého, aby vyšel z hrobu. A zemřelý skutečně vyšel, měl plátnem svázaný ruce i nohy a tvář zahalenu šátkem. Nebylo ho moc vidět, taky už v podstatě nežil, ale ještě vyšel ven a Ježíš těm okolostojícím řekl: Rozvažte ho a nechte odejít. Z původně mrtvého stává se někdo, kdo nakonec vyjde ven a ač obmotán vším možným, je přikázáno, aby byl odmotán a mohl sám odejít.

Větší víru a důkaz víry si už asi nelze představit. To, co totiž křísí i mrtvého Lazara k životu, není snad ani tak Ježíšův křik a mocný hlas, Lazare, pojď ven, vyjdi z hrobu a vrať se mezi živé, ale víra, že tak Ježíš může skutečně učinit a že vzkříšení můžeme být i my.

Ježíše provází modlitba s jistotou vyslyšení. Pomodlil se k Pánu Bohu a svému Otci, že ho vyslyšel, že se mohl stát jeho Synem, a tedy tím nejbližším, aby i oni tomu uvěřili a na základě toho mohl vzkřísit i mrtvého. Jemuž následně umožňuje volný pohyb. Ale nejen osob mezi hranicemi jednotlivých států, ale volný pohyb jako takový, který asi potřebujeme všichni, abychom se tu z toho nezbláznili. A Ježíš tento volný pohyb nejen umožňuje, ale i přímo prikazuje. Lazare, můžeš jít a vy ho nechte odejít. I Lazar najednou potřebuje žít, a tak ho Ježíš nejen vzkřísí, ale i nechá jít. Kdo z nás by něco takového nepotřeboval také. Mít volný pohyb a jistotu, že ho Pán Bůh vyslyší, kdykoli bude něco potřebovat.

Kam vzkříšený Lazar vlastně jde, je už celkem jedno, odvázan a odpoután už mohl jít v podstatě kamkoli, důležité bylo, že šel. Třeba si to zamířil k novému setkání s nebeským Otcem, kde byl dříve jeho křisitel Kristus, který byl vzkříšen už po třech dnech, zatímco tento Lazar až po čtyřech. Ale to je teď jedno, důležité je, že žije a potřeboval k tomu jen něco jako Ježíšovu přímluvu a pak také určité vyhnání z jeskyně, z hrobu mrtvých, k novému životu. Na co však čekáme my, kteří si občas myslíme, že také umíráme a není nám pomoci? Až přijde někdo, kdo nás všechny zachrání? Na nějakého spasitele, který nám lidi i s jejich vírou vrátí do kostela? Nebo jen na vzkříšení naší vlastní víry, která jen hledá cestu k novému životu.

A novému sebevyjádření. A co kdyby pro jednou vyšla ven i naše víra, a nejen všichni ti živí mrtví, ale naše svobodná autentická víra, která má blízko stejně tak k Bohu, jako ke svému bližnímu. Co kdyby vyšlo ven i něco jiného, než jak je nás málo a všichni jsou už skoro mrtví nebo jen nechodí do kostela, ale to, čemu my sami vlastně věříme a o co svůj život opíráme. Víra je i o tom, že nepodléháme smrti a nevzpomínáme na ty, kdo už tu nejsou, ale žijeme z toho, co je a co nás může provázet i v tento čas. Víra není jen o tom, co bylo dřív a teď už se nevrátí, ale co by mohlo být, kdyby nás nebylo jen trochu víc, ale hledali bychom to, co křísí k životu a spojuje nás vírou v jednoho Boha a jeho Syna, v co taky jiného, že.

Ježíš nás přesně touto cestou i vede, sám zděšen a rozhorlen nad tím, kam až naše víra upadla, hledá cestu, jak z toho ven a místo všelijakých nářků nad mrtvými už čtvrtý den, hledá cestu k životu. A světe, div se, ono to jde, stačí uvěřit, že Ježíš je Boží Syn. A že ho posílá sám Bůh, aby i on křísil z mrtvých. Je zvláštní, jak se nebojíme smrti, ale umírání a bojíme se samoty, která není s umíráním, ale právě se smrtí dost často spojená. A bojíme se umírání i našich sborů a zvířat a já nevím, čeho všeho. Jako bychom trochu zapomínali na Ježíšova Slova, kdo věří ve mne, živ bude, i kdyby já nevím co. Věčný život, o který tu jde asi především, je totiž životem v Kristu a kdo v něho věří, toho nevyžene ven, ale dá mu i svou budoucnost.

A to nejtěžší je právě věřit v budoucnost. A říkali to i staří profesoři na Evangelické teologické fakultě, že víra není jen o tom, co bylo, ale i co bude. I Ježíš jako by nabádal hlavně k tomu neřešit minulost a nechat umřít, co už dávno stejně není funkční, ale dívat se dopředu. A dělal to tak, že o to nejdřív poprosil Pána Boha a pak už jen křísil z mrtvých. A to hlavně naši víru. Nešlo jen o zemřelého Lazara, šlo o víru, která jen nevzpomíná na to, co bylo a co bylo dřív a co tak vždycky bylo, hlavně když to bylo, ale budoucnost vyhlíží s nadějí a v lásce, že to, co bylo, pominulo a nastává něco docela nového, jen o tom třeba ještě nevíme. Ale to nenastane hned, bude to ještě chvíli trvat, jen je k tomu třeba nejen naší trpělivosti, ale i odvahy a víry vykročit k tomu, k čemu volá i sám Kristus, k prohlubování naší vlastní víry, která pak unese i to, že jí zrovna tolik lidí neposlouchá a nikoho moc nevzrušuje.

Někdy však není problém ani tak ve víře a možná ani v Bohu, ale v nás lidech, kteří svou víru ani nenecháváme zaznít a ohlížíme se zpět, místo abychom vyhlíželi vpřed. A co že nás v tom budoucnu vlastně čeká? To právě nevíme a ví to jen Bůh, který má pro nás i podle svého Syna ještě mnoho dobrého, jen to teprve musíme objevit. K tomu však vede ještě dlouhá cesta, cesta utrpení, smrti a pozvolného umírání, které však jediné vede k životu.